

Motion till riksdagen

1989/90:Kr520

av Carl G Nilsson (m)

Aktivitetsstödet

Det lokala aktivitetsstödet för barn och ungdomar föreslås i årets budget till 90 miljoner kronor. Det föreslås att riksidrottsförbundet skall inkomma till regeringen med förslag om regler för fördelning av dessa medel.

I dag utgår aktivitetsstöd efter antalet sammankomster som pågår i minst 60 minuter med minst fem ungdomar i åldern 7–25 år.

Jag anser att minimiåldern bör höjas till 10 år av följande skäl:

Leken i idrotten är på väg att försvinna genom att alltför unga människor involveras i ledarledd och vuxenstyrd verksamhet. Det tävlas med vuxenallvar alltför organiserat och omfångsrikt.

Risken är stor att många, som inte håller måttet, inte får en plats närelitineriktningen träder in redan i 15-års åldern, helt enkelt slutar, vänder idrotten ryggen och känner sig utfrusna.

De lämnar då idrotten i de åldrar då de som bäst skulle kunna behöva den som en buffert mot en rad faror som väntar dem i samhället.

För sin egen del mår barnen bäst av en spontan idrott där de själva skapar reglerna och förutsättningarna, där tvånget inte finns, resultaten är ointressanta. I dag åker 8-åringar omkring med skridskor av samma kvalitet och pris som landslagsspelare.

Frågan är viktig för både samhället och idrotten. För idrottsrörelsen är aktivitetsbidraget viktigt. Det finns därför anledning att misstänka att just pengarna är ett av de tunga skälen till att idrottsföreningar börjar slåss om 5–6 åringar för att få med dem i sina bidragsberättigade grupper.

Överambitiösa ledare skapar sedan en överorganiserad ungdomsidrott med vuxna förtecken, där sådana morötter för fortsatt verksamhet som turneringar, fina dräkter, resor, prispengar etc. "äts upp" alldeles för tidigt. Idrotten betraktas av många ungdomar inte som lek längre utan ett kvällsdagis.

Idrottsrörelsen har börjat diskutera problemet, men inget påtagligt händer om inte gränsen för bidragsberättigande höjs.

10 år är en bra gräns. Det behöver alls inte vara lägre.

Om idrottsföreningar tidigare vill ge ungdomar ett stöd i verksamheten så kan det ske oorganiserat och högst spontant och tillfälligt ute i bostadsområden där barnen bor.

Genom att idrotten centraliseras till de stora och centrala anläggningarna i kommunerna, har den blivit för pretentiös.

Mot. 1989/90
Kr520

Kvartersidrotten, leken utan vuxnas övervakning, har nästan helt försvunnit. Den måste tillbaka.

Hemställen

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att regeringen bör föreskriva att de medel som anslås till idrottsföreningarna, och som skall fördelas av riksidrottsförbundet, skall fördelas på ett sådant sätt att de negativa konsekvenser som redovisas i motionen inte uppstår.

Stockholm den 25 januari 1990

Carl G Nilsson (m)